

Comunió , celíacs i Sant Gregori el gran

El Vaticà ha enviat una carta als bisbes que ha aixecat polseguera. La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments ha recordat: «Les hòsties sense gens de gluten són matèria invàlida per a l'eucaristia». Davant aquesta contundent afirmació han saltat a la palestra múltiples interrogants. Els celíacs no poden combregar? Quines alternatives els ofereix l'Església? Què hi diuen les associacions de celíacs?

El document diu el que diu, tanmateix he parlat amb diferents sacerdots implicats en la pastoral de les parròquies, hi troben dreceres per l'acompliment de la norma vaticana. Que si les hòsties poden portar una quantitat mínima i tolerable de gluten, que si es pot combregar només amb unes gotes de vi consagrat i, si són alcohòlics o nens petits, poden combregar amb most. Feta la llei, feta la trampa! Semblantment, quan des de l'Humana Vitae es va prohibir als esposos la utilització de píndoles i condons en les relacions sexuals, quants catòlics dels anomenats practicants, n'han fet cas? Un 5%, un 10%? La immensa majoria ha fet el que en diuen «cumplimento» o sigui «cumplio y miento».

Congregacions i dicasteris vaticans haurien de baixar de les seves troncs, tocar de peus a terra i parlar amb els diferents agents de pastoral, abans de dictar normes.

Pels mateixos dies, l'Agència Catalana de Notícies comunicava: «Ensenyament exigirà als menjadors escolars que garanteixin els menús per a una correcta alimentació dels alumnes celíacs». Davant el mateix problema, dues actituds ben diferents. Quina s'acosta més al samarità de l'Evangeli?

El papa Francesc no va definir l'Església com un hospital de campanya, enmig del món per acollir, atendre i guarir en la mesura possible, els més necessitats, tant de salut corporal com espiritual? Com queda aquesta imatge per al món dels celíacs? Deixo les respostes per a l'amable lector.

Tanmateix, com a cristià compromès amb la seva parròquia, em preocupen dues qüestions que aquest document i altres de la cúria vaticana posen en evidència:

a) Que donen més importància al ritual establert que al significat del símbol aplicat a la realitat concreta de l'espai i temps. Crec que l'important de l'Eucaristia és l'àpat en comú, l'àpat compartit. Tal com Jesús va dir: «Mengeu d'aquest pa» Quin pa? Un pa especial? Pel que he llegit es tractava del pa que hi havia a les cases, el que portaven cadascú per compartir. L'important és l'àpat compartit, l'àpat en comunió. No la qualitat del pa.

b) Que les normes eclesiàstiques solen ser fruit de mentalitats clericals i centralistes. Les perifèries hi són absents a l'hora d'opinar. I els laics, encara més absents. En el cas concret que ens ocupa, per què la uniformitat en un món divers en dietes alimentàries?

La música que es desprèn de les normatives vaticanes encara té el mateix so que va imposar el papa Gregori a l'any 600 quan el papat es va convertir en la principal potència d'Occident. Aquest Pontífex va voler unificar el cant de l'Església universal d'acord amb el model romà. Era necessari que tota la Cristiandat cantessin els mateixos himnes, sense deixar-se influir pels costums musicals de les diferents regions. Des d'aleshores la unificació de la litúrgia serà l'obsessió de papes i concilis, que, de tant en tant, en la seves butlles i encíclicues condemnaran tota influència moderna o no homologada.

Hans Kung, teòleg de reconegut prestigi intel·lectual, en el seu darrer llibre *Siete Papas. Experiencia personal y balance de la época* (Trotta Madrid, 2017), va dir a les portes del darrer Concili: «...Si el pròxim conclave elegís un Papa que continués fent les mateixes coses que fins ara, l'Església no viuria una nova primavera, sinó que entraria en una edat de gel i correria el perill de quedar reduïda a una gran secta cada vegada menys rellevant...». Sortosament va sortir el papa Francesc que d'una manera senzilla, a l'estil del «pobret d'Assís», vol portar l'Església pels camins de l'Evangeli i no del dret canònic. Ens diu també Küng: «...En el curt espai de temps en què he pogut analitzar aquest pontificat, reconec que és evident que aquest Papa, a diferència dels seus predecessors, no està impulsant un rumb restauracionista, sinó un rumb d'innovació, de renovació de l'Església catòlica i de l'ecumenisme en l'esperit de l'Evangeli i del Concili Vaticà II. Per al compliment d'aquest objectiu, li recomano dues qualitats addicionals, astúcia tàctica i talent estratègic superior...»

Tant de bo que se'n surti i deixem enrere, d'una vegada per totes, les normatives i cartes prohibitives i en tot cas si se n'ha de publicar alguna, sempre hi hagi un afegit que digui més o menys això: «...cal considerar totes les excepcions necessàries que permetin acollir tothom i no deixar mai ningú exclòs de la pròpia comunitat, deixant al bon criteri del bisbe i/o del capellà corresponent, la decisió a prendre, prèvia consulta als Consells Pastoral corresponents...». Amen!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/31/comunio-celiacs-sant-gregori/859513.html?utm_source=rss